

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce D. G. proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. listopadu 2010, č. j. CPR-6197-1/ČJ-2010-9CPR-C235,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením ze dne 14. dubna 2010 zastavila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Praha, oddělení povolování pobytu, řízení ve věci žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, jelikož ve smyslu § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.

Žalobcovo odvolání zamítl odvolací orgán 9. listopadu 2010 a usnesení vydané v prvním stupni potvrdil. Žalobce pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 28. února 2010. Žalobcův zmocněnec podal žádost až dne 16. února 2010 (tj. den po uplynutí lhůty pro podání žádosti); současně požádal o prominutí zmeškání lhůty a předložil potvrzení o trvání dočasné pracovní neschopnosti vydané dne 15. února 2010 privátní neuroložkou MUDr. L. B., podle nějž mu byl ve dnech 29. ledna – 15. února 2010 doporučen klid na lůžku. Žalobce tvrdil, že nemohl podat žádost včas, protože byl nemocný; správnímu orgánu však sdělil, že lékařku navštívil již v polovině ledna a dostal léky – antibiotika. Zároveň uvedl, že dne 1. února navštívil studijní oddělení Mezinárodní pražské

univerzity, poté se mu ale přitížilo. Podle žalované je tedy diskutabilní, jak velké zdravotní problémy žalobci zabránily ve včasném podání žádosti (k žádosti byl přitom připojen doklad o zajištění ubytování ze dne 15. února, doklad o zdravotním pojištění uzavřeném dne 15. února a žádost univerzity o udělení českého víza z důvodu studia ze dne 16. února). Žádost mohl podat žalobce sám nebo jeho zmocněnec i bez náležitostí, a to i prostřednictvím pošty. Důvody uváděné žalobcem nelze hodnotit jako důvody na jeho vůli nezávislé, a není tu tak důvod pro prominutí zmeškání lhůty.

V žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu žalobce namítl, že lhůtu pro podání žádosti zmeškal o jediný den. Řádná lékařská zpráva o pracovní neschopnosti je veřejnou listinou, která požívá presumpce správnosti, není-li prokázán opak; správní orgán však žádným šetřením nevyvrátil skutečnost, že žalobce nebyl z důvodu nemoci schopen podat žádost včas. Poukazuje-li správní orgán na porušení klidového režimu dne 1. února 2010, je to zcela irelevantní. V tento den zbývalo žalobci do konce platnosti povolení ještě 28 dní; v průběhu této doby se mu však velmi přitížilo a nelze mu vyčítat, že nepodal žádost za pomoci zmocněnce nebo prostřednictvím pošty, neboť to jeho právem, nikoli povinností. Zároveň byl v dobré víře, že lhůtu nezmešká právě proto, že byl v pracovní neschopnosti. Správní orgán prvního stupně také pochybil tím, že nerozhodl ve věci žádosti o prominutí zmeškání lhůty samostatným usnesením, proti kterému by bylo možné podat odvolání, ale pouze se o této otázce zmínil v odůvodnění meritorního rozhodnutí. Rozhodnutí o zastavení řízení je zjevně nepřiměřené okolnostem případu, protože žalobce v ČR studuje a do studia již investoval nemalé prostředky. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na postoji vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Podle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 120 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Řízení o žádosti v této věci bylo zastaveno podle § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.; ten stanoví, že řízení se usnesením zastaví, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Není pochyb o tom, že onemocnění lze považovat za důvod nezávislý na vůli cizince; aby však cizinec mohl postupovat podle § 47 odst. 1 věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., je zároveň nutné, aby mu onemocnění zabránilo v podání žádosti ve lhůtě. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že skutkové okolnosti v projednávané věci tomu nenasvědčují. Nelze popřít, že žalobce byl podle vystaveného potvrzení ve dnech 29. ledna – 15. února 2010 v pracovní neschopnosti (lékařská zpráva o pracovní neschopnosti přitom není veřejnou listinou, jak žalobce tvrdí). Z ničeho však neplyne, že by mu onemocnění zabránilo podat žádost ve lhůtě; takový závěr není automatický (neplatí, že každý, kdo je v pracovní neschopnosti, je současně i neschopen podat žádost ve lhůtě), naopak vždy je třeba zkoumat konkrétní okolnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2013, č. j. 6 As 62/2013-32).

V této věci se jednak vyjádření samotného žalobce zcela neshodovalo s předloženým potvrzením o pracovní neschopnosti (žalobce uváděl, že lékařku navštívil již v půli ledna a v pracovní neschopnosti byl od té doby, ovšem potvrzení pak uvádí jako první den pracovní neschopnosti až 29. leden), především ale z vlastního chování žalobce bylo zřejmé, že byl schopen zařizovat své záležitosti i v době pracovní neschopnosti. Dne 1. února žalobce navštívil studijní oddělení školy, jak sám správnímu orgánu sdělil (není tedy důvod o tom pochybovat); již dne 15. února, tedy stále ještě za trvání pracovní neschopnosti, pak byly vydány dva doklady potřebné pro připojení k žádosti. Soud si neosobuje právo posuzovat povahu či intenzitu žalobcových zdravotních potíží, ostatně takové posouzení ani není z povahy věci možné; je však zjevné, že ani pracovní neschopnost žalobci nezabránila ve vyřizování úředních záležitostí. Jak uvedl správní orgán a jak to ve shora citovaném rozsudku zdůraznil i Nejvyšší správní soud, není-li cizinec např. pro nemoc schopen obstarat si včas všechny potřebné doklady, může podat i jen blanketní žádost; žádost může podat také zprostředkovaně. Obecně je sice pravda, že zvolit si zmocněnce je právem, nikoli povinností; zároveň však je třeba trvat na tom, že pokud je žalobce i v nemoci schopen navštěvovat instituce a zařizovat si sám své záležitosti, je schopen i požádat jiného, aby za něj podal žádost na poštu.

Správní orgán nepochybil, pokud nerozhodl ve věci žádosti o prominutí zmeškání lhůty samostatným usnesením. Postup podle § 41 odst. 7 správního řádu se při rozhodování ve věcech pobytu cizinců nepoužije, protože zákon o pobytu cizinců obsahuje v § 47 odst. 1 speciální úpravu. Při rozhodování podle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. nejde o navrácení v předešlý stav ve smyslu § 41 správního řádu, takže ani není na místě rozhodovat samostatným usnesením (srov. č. 2095/2010 Sb. NSS nebo rozsudek NSS ze dne 19. září 2013, č. j. 4 As 69/2013 - 44). Je tedy dostatečné, že správní orgán do odůvodnění svého usnesení o zastavení řízení zahrne i úvahu o tom, proč nebylo možné připustit postup podle § 47 odst. 1 věty druhé zákona č. 326/1999 Sb. To se v této věci stalo a soud se s úvahou správního orgánu ztotožnil.

Důvodná není ani námitka, že zastavení řízení je nepřiměřené s ohledem na žalobcovy osobní poměry a na to, že již do studia mnoho investoval. Zákon pro případ zastavení řízení o opožděně podané žádosti neukládá zvažovat, jak důsledky tohoto rozhodnutí dopadnou na cizince a zda je to v jeho případě přiměřené.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 12. prosince 2014

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu